РІК 1929. Червень. Ч. VI.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Ч. 2959. — В справі збірки на „Петрів Гріш“.

З покликом на тут. розпорядок з дня 30. червня 1928, Ч. 3245. (Епарх. Відом. р. 1928. Ч. VI. стор. 101) заряджуємо збірку в день Празника св. Верховних Апостолів Петра й Павла по всіх Церквах Нашої Епархії на т. зв. „Петрів гріш“.

В дочерних церквах належить зарядити збірку в найблизшу недідю по празнику св. Петра і Павла.

Збірку заповідять Всч. ОО. в попередну неділю зглядно в свято, та заохотять вірних до щедрих датків. При тім належить пояснити народови ціль збірки вказуючи на великі потреби, що їх має св. Отець у теперішні, тяжкі для Церкви, часи. Треба повчити вірних, що Христовий Намісник не розпоряджає ніякими матеріяльними засобами за виїмкою хиба того, що жертвують Йому вірні. Томуто всі католики світа вважають своїм стислим обовязком рік-річно щедрими датками підпомагати Святійшого Вітця, який з тих фондів удержує місії, дає підмоги на будову церков, на духовні семинарі, школи, всякі культурні та добродійні інституції, спішить з помічю потерпівшим від елементарних нещасть і т. п. І наш нарід користав рівнож зі щедрої, матеріяльної помочі Святійшого Вітця.

Сподіємося, що цегорічна жертвенність Наших вірних

буде далеко більша чим минулими роками, а то зі згляду на сегорічний 50-літний ювилей Свят. Вітця, в котрім всі народи світа шлють Йому не лишень „Петрів гріш“ але і жертви на построєння цінного престола в цій Церкві в Римі, в котрій Він відправив свою першу Службу Божу.

Зібрані гроші перешле відтак кождий уряд парохіяльний до Еписк. Консисторії найдальше до кінця липня. Всі жертви чи особисті чи від парохії будуть оголошені в »Епарх. Відомостях«.

Еписк. Ординаріят є певний, що всі Всеч. ОО. Душпастирі постараються о як найточнійше виконання цего зарядження.

Від Еп. Орд.

Ч. 2960. — Духовні вправи для священиків.

Цего року обовязані відбути духовні вправи всі священики, що їх дотепер з яких небудь причин не відправили і ці, що вже робили реколекції але в давнійших літах. Спис священиків обовязаних до відбуття реколекцій Канцелярія Еписк. Консисторії переслала до Урядів деканальних.

З огляду на те, що й цего року переводяться в будинку дух. Семинарії направи, визначується лишень дві серії духовних вправ а саме:

I. серія від 22. липня вечером до 26. липня рано, в якій зволять взяти участь Впр. і Всеч. ОО. отсих Деканатів: Балигородський, Буківський, Височанський, Горлицький, Грибівський, Дуклянський, Жукотинський, Коросняньский, Ліський, Луцківський, Лютовиський, Мушинський, Риманівський, Старо-Самбірський, Тіснянський, Турчанський, Устрицький, Белзький, Варяжський, Великомостенський, Жовківський, Комарнянський, Краковецький, Куликівський, Лежайський, Лучанський, Любачівський і Медиництький;

II. серія від 29. липня вечером до 2. серпня рано, в якій візьмуть участь священики всіх прочих Деканатів.

Впр. і Всеч. ОО. з Перемишля можуть вибрати собі котрий небудь з поданих реченців.

Впр. ОО. Декани зволять всіх учасників дух. вправ тут до 15 липня зголосити.

Учасники духовних вправ мають явитись в будинку Духовного Семинара в день початку реколекцій в часі від 4—6 год. веч.

Кождий з Впр. і Всеч. ОО. зволить взяти зі собою постіль і зложити з гори означену оплату.

Священики, що не є обовязані цего року до відбуття дух. вправ, а бажалиби їх відправити, можуть в приписанім речинци зголоситись разом з цими ОО., що до цего обовязані.

Ч. 2678. — В справі сегорічного ювилейного відпусту.

З покликом на тутешний розпорядок ч. 12/орд. з р. 1929 (Епарх. Від. 1929 ч. III ст. 39 і сл.) позваляємо, щоби участь в одній ювилейній процесії рівналася чотиром приватним відвидинам так, що по відбутій одній ювилейній процесії лишиться обовязок лишень 2 рази приватно відвидіти церков згл. прилюдну каплицю.

Дотично повздержности, то є обовязок здержуватися від мясних страв, а не від набілу.

Жертви на „Добру Пресу".

Нагуєвичі 5·50 зл, Махнів 14·35, Мокротин 19, Блажів 5, Чуква 5, Мостиська 10·62, Мишлятичі 6, Павлокома 2, Ванів 12, Турочки нижні 5·14, Артасів 5, Нагірці 2·80, Артасів 3, Брунари вижні 12·30, Яворів мале передмістє 8. Белз 19·25, Сілець белзький 6·50, Руданці 5, Тирява волоська 5·20, Пелня 4, Вислок нижний 10, Рогізно 10, Наконечне 14, Татаринів 5, Жіноча гімназія в Перемишлі 25·14, Яблінка нижна 10, Загірє 6, Загутинь 10, Жапалів 10, Постолів 5, Рава руська 8·50, Бігалі 10, Ременів 12·80, Щирець 3·27, Костарівці 8, Уняттичі 1·20, Ваневичі 7, Сокаль 10, Кривча 5, Любеля 4, Порохник 11·47.

Ч. 3006. — Конкурс на опорожнені Парохії.

З речинцем до 15. серпня 1929 виставляється на конкурс слідуюча опорожнена парохія:

Деканат Великомостенський: Мости великі.

Услівя як в Еп. Відомостях Ч. V/29 ст. 85.

Ч. 3075. — Вакаційний час в Еписк. Консисторії.

Повідомляється Всеч. Духовенство, що так як минулими роками вакаційний час в Еписк. Консисторії і Ординаріяті треває і цего року від 15. липня до 31. серпня.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 2192. о. Омелян Баранський, парох в Боянци завідателем деканату Великомостенського.

Ч. 2344. о. Теодор Банах, парох в Глинську містодеканом Жовківським.

Крилошанські відзнаки одержали:

Ч. 2021. о. Ігнатій Заяць, парох в Любича князі.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 2575. о. Кондро Стефан — Брусно.
Ч. 2582. о. Татомир Юліян — Лужок гор.
Ч. 2654. о. Хомань Матвій — Розбір окр.
Ч. 2655. о. Дигдалевич Михайло — Лежайськ.
Ч. 2702. о. Посікира Михайло — Курилівка.
Ч. 2656. о. Дорош Андрій — Дашівка.

Завідательства одержали:

Ч. 2415. о. Гриневецький Денис — Смолин.
Ч. 2506. о. Куновський Волод. доїздж. — Бориня.
Ч. 2215. о. Хаба Петро — Береги горішні.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 20. червня 1929.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ГРИГОРІЙ
Епп. Пом.

II. ЧАСТЬ.

Не по людському розчислюйте!

Тріюмфують слуги темряви, старці во Ізраїли. Діпняли свого. Присуд на зненавидженого Галилейця був затверджений. Ще лиш кілька кроків ділить їх від лобного місця, кілька хвилин від страшного акту ненависти... Врешті смерть Помазанника, діло понад усякий сумнів довершене. Решти мали допильнувати слуги публичної безпеки.

Дивні знаки на небі заколочують вправді їхню радість перемінюючи єї в таємний жах. Але се не довго триває. Хтож з тоді живучих міг сумніватись в силу римського оружжа? Хто мав відвагу йому протиставитись? А воно було по їх стороні, їм робило службу. Самовдовілля й певність ізза того велять їм спокійно вертати домів.

— — — — — — — — —

А сини Світла? Христові вибранці?

Усе для них погребане. Страх і тревога їхні невідступні товариші. Стратили всяку надію, розбіглись мов вівці без пастиря.

Річ зрозуміла по людському а вони по людському гляділи на Вчителя і Його Діло.

Та ні! Чимраз ясніші промінчики продираються крізь хмари людської злоби. Дивні річи розказують жінки ба й поодинокі брати що »воста Господь«. Ще хвилина сумніву й непевности... Врешті оглядають Його на власні очі, чують любий голос, дотикаються. Розвіяло темріяву злоби й смутку світло воскресної радости.

Радіють радістю побідників.

Принимають обітницю животворного Духа, облікаються силою з гори. В світлі Божої Правди глядять на біг людських річей по Божому починають розчислювати.

Кидають визов до борби цілому світови, на Бога одиноко уповаючи. Опозорене Дерево смерти стає знаком побіди, не по людському а по Божому.

— Чи справедливо перед Богом слухати вас більш як Бога судіть! —

І щож тепер в силі здержати їх від сповнення великої місії навернення світа? Не істнує для них ніяка заборона там, де вона суперечить Божій волі. Вязниця, кара, суди від людей сповняють радістю їхні серця. Знають, що так бути мусить, бо на те приготовив їх Учитель.

— Прийде час і година, що кождий хто убє вас, думатиме, що службу приносить Богу... Істинно, істинно говорю вам, що ви плакати й ридатимете а світ радітиме; виж сумуватимете та смуток ваш в радість обернеться...

— І се я з вами по всі дні, до кінця віків.

— Та се сказав я вам, щоби ви, коли прийде ся година, згадали те, що я вам сказав...

* * *

Тріюмфують і нині сини темряви. Голгофту готують св. Церкві й Єї слугам. На лобне місце супроводжають. По людському беручи нерівні змагаються сили: горсточка оборонців супроти тьми наступаючих.

Не так воно по непрослідним дорогам Провидіння.

— Мої мисли се не ваші мисли, тай ваші дороги не мої дороги, говорить Господь... Слово моє, що вийде з уст моїх не вернеться до мене впорожні, доки не сповниться все те, що мені вгодно і довершу дороги мої і заповіди мої...

Марні надії, даремні зусилля синів темряви. Все те роблять, щоби явилися діла Божі на них.

— — — — — — — — —

— — — — — — — — —

А ти єрей, наслідник Його завіщань й обітниць, страхаєшся людської злоби!

Ти вибранець Його Чина, завідатель Тайн Божих, розчислюєш по людському!

П.

ПРАКТИЧНА ЧАСТЬ.

„Чия втрата?“

(Надіслана розвязка до случ. поданого в Еп. Відом. Ч. III. березень 1929).

О. Мирон не є обовязаний до реституції з жадного титулу. До реституції є обовязаний тілько той, хто в хвилі ділання мав намір другого скривдити, або себе неправно збогатити (вина богословська). Єсли же шкода повстала „per accidens“ або як в данім случаю через „vis maior“, яка не була до предвидження, то обовязку реституції нема. Так пр. не є обовязаний до реституції злодій з титулу случайного, не наміреного підпалу при крадіжи; не є обовязаний стрілець, який вмісто звірини убив нехотячи чоловіка, не є обовязана служниця, яка піткнувшися збила дороге начиння. В противнім случаю булиби обовязані до реституції і провізори, які радили закупити матеріял до будови, в случаю его подешевлення.

В однім случаю о. Мирон бувби обовязаний до реституції, а то по справедливім вироку судії.

Єсли возьмемо під увагу суд світський, то цей, в данім случаю не має підстави до засудження о. Мирона, як це впрочім кондеканальні, а навіть строгий о. декан вирішили.

А суд церковний? На мою гадку також ні. Єсли возьмем наведений случай як конкретний, якби то по всім обставинам наведеним належало судити, то суд церковний не має підстави до видання вироку. Девалюація гроша зачалася в жовтни 1925 р., а Епископський заказ позичання церковних грошей появився доперва рік пізнійше, в половині жовтня 1926 р. оголошений в ч. IV. Еп. Відомостей ст. 89. В хвилі отже, коли о. Мирон гроші в найлучшій вірі зичив, ординаріятського розпорядку не було, а на адресу о. декана дотично закиду незнання і нечитання духовенством Епарх. Відомостей можнаби застосовати слова св. письма »врачу ісцілися сам«.

Єслиже наведений случай возьмемо яко абстрактний, то суд цей найперше мусівби вирішити, чи частний розпорядок одного Ординаріяту, без виразного застереження кари, на підставі засади „odiosa stricte sunt interpretanda“ може мати силу обовязуючу до реституції.

На гадку підписаного до реституції в совісти є обовязаний купець, а то на підставі засади „nemo ex re aliena locupletari potest“, єсли дійсно через позичку збогатився.

о. М. М.

Від редакції. — До рацій о М. М. позволимо собі в обороні о. декана замітити слідуюче:

До реституції обовязаний той, що його чинність є: 1) дійсно несправедливою, 2) успішною причиною шкоди і 3) теольоґічно провиненою. Тут розходиться о точку 3), чи о. Мирон провинився се є чи була принаймні culpa lata, яка ipso facto обовязує до реституції. На таку вину з боку Мирона годі заключати. Зате була по його стороні culpa juridica levis, яка моглаби уповажнити судію в данім случаю Ординарія до наложення обовязку реституції на о. Мирона.

I. Управа церк. майном прислугує бенефіціятові (rector Ecclesiae). Після партикулярних законів (пр. в бувшій Австрії) є згаданому додані 2—3. провізори до помочі (zur Seite). Яко співуправителі церк. майна підписують провізори разом знастоятелем церкви всі акти, що відносяться до управи того майна, відповідають за совісну управу майна і тому можуть проти кождого зарядження настоятеля церкви що до заряду церк. майном, якеби видавалось їм менше відповідним, вносити спротив до декана згл. до Ординаріяту. З того виходилоби, що їх голос при тій управі є чисто дорадчий — а рішаючий прислугує лиш настоятелеви. — Відповідальність управителя церк. майном є анальоґічна як опікуна над майном малолітних. Після §. 228. австр. цив. код. обовязаний опікун управляти з цілою увагою доброго та пильного батька родини і відповідає за провину (diligentia boni et exacti patris familiae). Спеціяльно що до льокати капіталів належить церк. капітали з огляцу на §. 230. ц. к. уміщувати з пупілярною забезпекою. Дальше квоту понад 3000 к. т. є. около 600 дол. не можна уміщувати в щадничих касах.

II. В случаю »Чия правда« є слідуючі промахи о. Мирона:

1). о. Мирон повинен був числитись з радою провізорів, які після постанов права можуть проти єго заря-

джень, на їх думку менше відповідних, внести спротив до декана згл. Ординаріяту. Отже вищі власти могли йому і заказати трансакцію тої позички. Тим більше, що його кардинальним обовязком є в першій мірі льокувати церк. капітали безпечно (в данім случаю в закупі цегли, яку справді конкуренційно дешево можна було набути) а не дуже користно, бо надто користні услівя при ріжних контрактах мають то до себе, що є менше безпечні та получені з певним ризиком.

2). Сам контракт позички заключений о. Мироном не вповні відповідає вимогам права, бо всі акти що відносяться до управи церк. майном підписують провізори спільно з настоятелем парохії згл. церкви.

3). о. Мирон побіч законної забезпеки самої позички повинен був подбати ще і про охорону перед евентуальною девалюацією.

4). Вкінци о. Мирон не повинен був позичати цілої квоти 10,000 зл. т. є. приблизно 2,000 дол. приватному підприємцеві, коли в часах довоєнних навіть в щадничих касах, що давали пупілярну забезпеку, не можна було льокувати понад 3,000 к. т. є. около 600 дол.

III. З наведеного промахи о. Мирона можна скваліфікувати о скільки не як culpa lata то певно як culpa levis. Опікун в заряді майна малолітних відповідає і за ту і після присуду буде обовязаний до реституції. Відповідальність управителя церк. майном є анальоґічна до відповідальности опікуна над майном малолітних.

На оборону о. декана можнаби ще й те додати, що його присуд був подиктований дбайливістю о церковне добро, до чого з титулу уряду вважав себе зобовязаним і покликаним.

Чи дозволена реституція?

О. Маврикій й о. Порфірій душпастирювали від ряду літ в однім підгірськім деканаті. Були собі добрими й зичливими сусідами хоч попри вдачу ріжнили їх грубо по-

гляди на церковно-обрядові та народні питання. Перший восточник, знаток церковних канонів, педант в справах обряду — другий завзятий западник, одушевлений для нових західно-католицьких зразків пасторизації, які з немалим успіхом примінював у себе в парохії. Надто о. Маврикій орієнтувався на одну велику Русь, один язик й одну культуру а о. Порфірій обстоював в тім згляді яркий сепаратизм. Тим своїм розбіжним переконанням давали нераз вислів оба в диспутах над рефератами на соборчиках, принагідних сходинах, розговорах і т. п. Один оспорював рацію другого, показував справу в иншім освітленні, додавав від себе дещо для вияснення, але так що диспута держалася в межах клерикальної пристойности й у нічім не нарушувала добросусідських взаємин. Один виручував другого в парохії на случай виїзду, помагали собі взаїмно при великодній сповіди парохіян, на храмові празники і т. п.

Так воно було аж до недавна, кони о. Порфірій спровадив від Епархіяльної Помочі бочку богослужебного вина для деканату. О. Маврикій був перший між тими, що вино замовляли й зложив навіть при відборі 35. золотих зобовязуючись решту 70. зол. заплатити протягом двох місяців, се є до реченця, в котрім о. Порфірій взяв на себе зобовязаннє заплати цілої суми в Еп. Помочі. В означенім часі всі кондеканальні мали вже вирівнаний рахунок за виїмкою одного о. Маврикія. О. Порфірій пригадувався листовно раз і другий, але не помагало. Врешті заінтерпелював о. сусіда устно. Тут дізнався, що о. Маврикій відступив частину свойого вина якраз на суму 70. золотих старенькому священикови зі сусідного деканату, рідному вуйкови, о. Карпови. Нещастє хотіло, що той недовго опісля помер а о. Маврикієви — як сам твердив — совість не дозволяла вноминатись за гроші ні перед смертю покійного ні сейчас по смерти тим менше, що оставша рідня опинилася в крайній нужді. »Можеби так ви Отче Порфірій — казав — постаралися щоби Епархіяльна Поміч дарувала сей довг бідній сімї. Ви там занимаєте якийсь уряд, тай маєте впливи...«

Все те не переконувало о. Порфірія. Він знав одно: о. Маврикій замовив вино сам нічо не згадуючи про покійного о. Карпа, відобрав усе замовлене рівнож особисто та зобовязався заплатити гроші в означенім реченці. Тай

з титулу близького спорідненя з небіжчиком повиненби се зробити тимбільше, що в цілім окрузі має найкрасшу парохію. Жаль робилося на серці о. Порфірієви, що місто подяки та признання за клопоти з вином мусів з власної кишені покрити довг засібнішого від себе священика. Не хотячи ізза марного гроша роздувати незгоди розпращався о. Порфірій зі своїм сусідом по доброму в надії, що все таки претенсія якось буде вирівнана.

Була ще одна нагода, при котрій оба отці, Маврикій і Порфірій, постійно стрічалися кілька разів до року — відпустове місце, ціль многих побожних путників, Кальварія. Місцевий парох просив їх стало знаючи, що ці два ніколи не заведуть. І не помилявся, бо не тільки не стрінувся з відмовою але оба отці заєдно приїздили перші, останні відходили. І се на всі, навіть менші, відпустові празники в році. О. парох не міг нахвалитись обох перед чужими, ставив їх як зразок ревних та дбайливих о добро душ священиків. Конкретно виявляв о. парох свою вдячність так, що по скінчених торжествах і відїзді чужих гостей, просив обох ще окремо до себе на гутірку а на пращаннє доручав кождому в коверті більшу скількість місалій.

На серпневий відпуст сего року приїхали оба як звичайно. Окрім господаря не було ще ні одного священика а народу чим раз то прибуває. Цілими днями до пізної ночі сповідали, правили, послугували, де найбільша потреба. Аж тут пізним вечером перед самим Успеннєм приходить до о. Маврикія післанець з листом. Нагла потреба в парохії веліла сейчас вертати. І о. М. нікому нічого не кажучи виїхав незамітно.

Празник добігав кінця. Над вечір не було вже нікого з путників. Розїхались також священики. Останній відїхав о. Порфірій. Господар користаючи з нагоди, що о. Порфірієви випадала дорога попри саме приходство о. Маврикія, передав для останнього суму 400 золотих зі списком інтенцій. О. Порфірій приняв. Однак йому випало якось тим разом поїхати на окружну дорогу, через недалеке містечко. До о. Марикія не міг вступити ані лично передати йому інтенцій. Зробив се щойно слідуючого дня рано через довіреного післанця, якому вручив гроші й письмо такого змісту:

— Слава Ісусу Христу!

Дорогий Отче Сусіде!

Виїзджаючи вчера з Кальварії одержав я для Вас від о. Декана богослужбових стипендій на суму 400 золотих. Список інтенцій залучаю. З наведеної суми позволив я собі відтягнути квоту 70 зол. як довг за богослужебне вино, що Ви його побрали від мене осеню минулого року. Решту залучаю в листі. Сподіюсь, що не будете противитись такому способи відшкодування та не допустите, аби я зі своеї нужди платив за Ваше вино.

Лишаюсь і т. д. Слуга в Хрті о. Порфірій. —

Прочитавши письмо о. Маврикій скипів гнівом. Не даючи однак нічого по собі пізнати велів післанцеви заждати хвилину а сам на борзі відписав таке: — Всечесний Отче!

Ваш поступок є самовільний і безправний. Відтягаючи частину з призначених для мене стипендій переступили Ви приписи моральної і канонічного права яке в каноні 827 Нового Кодексу виразно каже: „A stipe Missarum quaelibet etiam species negotiationis vel mercaturae omnino arceatur“, а в канові 840. §. 1. „Qui Missarum stipes manuales ad alios transmittit, debet acceptas integre transmittere...“ Суму 330 зол. задержую як жертву на відправу Служб Божих, з яких посвідку відслуження перешлю в свій час пароховн Кальварії. Тому що в цілій сумі передбачено якраз 70 золотих на Акафісти й Молебні, відсилаю Вам список дотичних намірень з тим, що їх правити не буду, бо до того я не обовязаний. Коли вже задержали жертви то відслужіть акафісти — я вам їх радо відступаю.

На будуче раджу в тих справах заховати більшу обережвість. В Хрті Слуга

о. Маврикій.

Чи дасться виправдати поступок о. Порфірія? Як оцінити поведеннє о. Маврикія? Хто обовязаний правити Молебні й Акафісти?

П.

(Розвязка слідує. Редакція просить Всеч. ОО. надсилати власні розвязки в цілн поміщення їх друком).

З КАТОЛИЦЬКОГО СВІТА.

Право горожанства у Ватиканськім місті.

На основі лятеранського трактату право горожанства в новім Ватиканськім місті одержить приблизно 400 осіб. Споміж церковних достойників є в тім числі: 25 кардиналів куріяльних, пралати та урядовці конґреґацій, консультори й урядовці трибуналів, Segnatura, Rota, Cancellaria і Datari — ї апостольських кімнат і секретаріяту стану, постійних папських комісій, ґубернатор міста Ватикану, великий майстер св. hospitium, заряд апостольських палат і Maestro di Camera, авдітор і милостинник Папи, штаб і старшини папської ґвардії, урядовці рахунків, секретаріяту і адміністрації папських дібр, відвічальний редактор „Acta Apostolicae Sedis“ і „Osservatore Romano“, великий кватермайстер, архітекти Ватикану, папський аптикар, префект бібліотеки, директори ґалєрій і музеїв, префект тайного архиву, директори папської обсерваторії астрономічної, друкарні і книгарні.

Ватиканська держава буде мати гроші з міди, ніклю, срібла й золота — на одній стороні портрет папи, на другій знак вартости.

Новий епископ в Люрд бувший адвокат. — Іменованнє Mons. Gelier'а епископом в Люрд принято у Франції з великою радістю, бо ця номінація положила врешті конець тенденційним поголоскам, немовби Папа хотів іменувати епископом італійця.

Mons. Gelier був віцедиректором ліґи дієцезальної в Парижі й на тім становиску положив немалі заслуги. Родився 1880. р. Відбувши правничі студії став адвокатом. Як член апеляцийного суду в Парижі від 1910—13. р. був секретарем союза адвокатів. Вже тоді живо інтересувався католицьким життєм а від 1909—1913 р. повнив уряд президента Союзу французької, католицької молоді. 1913 р. вступив до монастиря. Брав відтак участь у світовій війні як старший десятник піхоти і був ранений у битві над Марною. Діставшись до неволі старався використати час для укінчення богословських студій а в р. 1921. одержав св. Тайну Священства.

Зїзд польських і німецьких католиків пацифістів у Берліні. — В днях від 21. до 24. травня с. р. відбувся в Берліні зїзд польських і німецьких католиків. З польської сторони прибули ОО. пралати Маслїньскі і Ґавліна, о. Розтворовскі Т. І., княжна Друцька — Любецька, ґр. Марія Собанська, проф. Маріян Здзєховскі, проф. Лев Клєцкі, ред. Станислав Сопіцкі (Глос Народу) і др., з німецької сторони — оо. пралати Банась і Ліхтенберґ як репрезентанти епископської делеґатури, оо. професори Келлєр (Фрайбурґ), Бруннер (Берсін), Гофманн (Бресляв), оо. Мукерман і Ноппель Т. І., о. Штратман Ч. П. і др.

Перший реферат виголосив проф. Schäfer з Берліна про польсько-німецькі історичні відносини на тлі католицизму. Стан католицької Церкви в Польщі в теперішнім часі представив о. прал. Маслїньскі, в Німеччині — о. Константин Ноппель Т. І. з Мінхен. Дня 23. травня виголосив Др. Генрик Демблїньскі з Кракова реферат п. з. „Польсько-німецьке питання“ в обороні польського становиска в справі кордонів Поморя, народних меншин і т. д. Його корреферентом був Др. Кюнцер, з Берліна.

О. Ліхтенберґ порушив був справу душпастировання серед німців католиків в Польщі. Проти замітів про кривдженнє в тім зглядї німців-католиків у Польщі виступав о. прал. Ґавліна, як рівнож проти неприхильного становиска німецької католицької преси у відношенні до католицизму польського, домагаючись ревізії німецької, католицької опінії. О. Мукерман Т. І. висказувався за тіснішою співпрацею поляків і німців на тлі католицизму та просив польських учасників о німецькі переклади польської літератури, головно о ширеннє ідеольоґії польських поетів передусім Міцкевича в німецькій пресі. До управи вибрано з польської сторони о. Ростворовського і проф. Здзєховського а з німецької о. Ліхтенберґа і о. Штратмана. До невтральної пресової комісії увійшли: з поль. сторони о. Ростворовскі, о. Ґавліна і Др. Дембіньскі, з німців: о. Мукерман Т. І. і радник Кюнцер.

Пастирський лист німецького епископату в справі т. зв. „шкільної неділі“ — Неділю 5. травня с. р. обходжено в усіх німецьких дієцезіях як день католицької школи. В звязку з тим конференція німецьких епископів в Фульді

випустила пастирський лист, в якім підчеркує з притиском, що католицька школа не може бути тільки місцем, в якому дітворі й молоді подається такі чи инші відомости, але школою вихованя, яка є обовязана співпрацювати з родинним домом дітей і з Церквою в ділі образовання правдивих християн і морально цінних одиниць. Релігія в католицькій школі має бути не лише предметом навчання в певних, означених годинах але властивою душею шкільної праці. Католицька школа сповнить своє велике виховне завданнє тільки тоді, коли родичі будуть відноситися до неї зі зрозуміннєм і довірєм. Родинний дім, школа і Церква се три великі чинники католицького виховання. Головним завданнєм католицької шкільної організації є плекати, поглиблювати і скріплювати серед католицького населення, пересвідчення про конечну потребу співділання тих трех великих сил. Вона рівнож мусить побороти всі повоєнні труднощі, які зродилися на шкільнім терені в Німеччині.

Православна Церква в Зєдинених Державах Америки.— Уніоністичний часопис „Іренікон“ в Бельгії (1929—Nr. 1) подає статистику визнавців православної Церкви в Зєд. Державах. Російські православні начислюють там 95,134 вірних і 199 церков, грецькі 119.495 вірних і 153 церков, румунські 18.853 вірних і 34 церков, сирийські 9.207 вірних і 30 церков, сербські 13.375 вірних і 17 церков, албанські 1.993 вірних і 9 церков, болгарські 937 вірних і 4 церкви.

Звідомленнє.

Дня 30. травня с. р. відбулися Загальні Збори Кружка »То-ва Катихитів« в Перемишлі. Після Служби Божої з Панахидою за покійних членів Кружка відкрито збори у великій салі духовного семинара. Почесна президія спочивала в руках Їх Преосвященства кир Григорія, зборам проводив о. проф. Гадзевич. До нового виділу вибрано о. Голинського Петра як голову, о. Мягкого Юліяна (містоголова), о. Романа Демянчика (секретар) і о. Мокія Васильkевича (скарбник).

Рішено скликувати частіше сходини всіх ОО. катихитів дієцезії получені з рефератами, уряджувати практичні

лєкції з науки релігії, подбати о добірні підручники, поробити старання в головнім Товаристві в справі утворення в Перемишлі й Станиславові окремих дієцезальних філій То-ва, притягнути в члени й до співпраці всіх оо. катихитів диєцезії.

Після вичерпання денного порядку відчитав о. кат. Сапрун Северин з Дрогобича реферат п. з. »Значіння церковного співу в релігійнім вихованню«, який буде випечатаний в найблизшім числі Єпарх. Відомостей. О. Референт заповів ще один згл. два подібні відчити з поданнєм практичних вказівок. ОО. Мягкий і Подоляк зголосили відчити на тему »Недомагання нинішних підручників до науки релігії«.

Згідно з рішеннєм Заг. Зборів виділ прохає всіх ОО. катихитів вступати в члени Кружка та надсилати річні вкладки 3 зол. на адресу скарбника о. М. Василькевича.

Виділ Кружка Катихитів.

Оповістка.

Звичайні Загальні Збори Товариства »Епархіяльна Поміч« відбудуться дня 2. липня 1929 р. о год. 11. дополудня у великій салі гр.-кат. Духовної Семинарії в Перемишлі зі слідуючим порядком:

1) Отвореннє зборів,
2) відчитаннє протоколу попередних Заг. Зборів,
3) звіт уступаючого виділу й провідників секцій з діяльности,
4) звіт провірної комісії з внесеннєм на абсолюторію,
5) вибір 5 членів і двох заступників нового виділу,
6) вибір провірної комісії (трох членів),
7) внески й запити.

Тогож як рано о год. 9 Служба Божа в Катедральнім Храмі.

Виділ.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.